

PER LA SALUT MENTAL I CONTRA L'ESTIGMA.

NO EM MIRIS AIXÍ MAMA

Sóc una noia de tretze anys i tinc moltes preguntes sobre mi mateixa. Tinc sensacions estranyes, que suposo que són normals amb la meua edat.

Cada dia quan em llevo del llit és diferent. M'adono que puc fer moltes coses sola, coses que ningú no s'hauria imaginat que jo pogués fer. Tinc una germana i la veritat és que sempre s'ha preocupat molt per mi. Potser per això; que sempre he tingut molta "feina feta" a casa.

A casa em tracten com a la meua germana i faig casi les mateixes coses que fa ella. Em faig el llit, m'enfado, vaig a l'escola, menjo, escolto la musica que més m'agrada i estic amb l'ordinador una estona a la tarda. Com tothom.

Però la cosa canvia quan surto de casa. Al carrer sóc diferent, la gent em mira d'una manera ben estranya. Podria ser pel pentinat, perquè la mama em fa unes cues ben maques. La veritat és que em dura tot el dia.

També podria ser per les ulleres que porto que son noves i molt modernes.

Però ara que penso, abans amb les altres ulleres, també em miraven i la veritat es que les ulleres no eren tan maques.

No m'agrada que em mirin així al carrer, em fa vergonya. Sóc molt tímida i m'encanta passar pels llocs i que ningú es fixi en mi.

Com al col·legi; allà sóc una noia normal. La meua professora em fa fer deures cada dia. Per molt poques ganes que tingui, em diu que ho haig de fer perquè és la meua obligació. Haig d'aprendre a llegir millor per poder entendre més les cosses. També haig de sumar, restar i si puc, multiplicar. A mi les coses d'estudiar em costen una mica, però sóc una noia molt aplicada i intento fer bé les coses. Quan no em surten (que passa sovint), m'enfado molt amb mi mateixa i em diuen que no em posi nerviosa i així em sortiran millor.

També haig de fer esport. I això si que m'agrada; Sobretot la natació. A l'aigua em sento com una sirena; lliure i ningú no em mira. Cada dia vaig una hora i se'm fa curta; puc arribar a nedar 20 piscines i podria nedar unes altres 20.

Per això tinc decidida una cosa, preguntaré als pares el perquè de les mirades de la gent, dels seus gestos... Suposo que ells ho sabran i em podran dir alguna cosa.

Dos dies més tard:

Al final no li vaig preguntar ahir als pares. Ho he fet avui, aquesta nit. Ara hi son al menjador.

Després de sopar m'he decidit i els hi he dit. S'han quedat molt sorpresos i no sabien que contestar-me. M'he quedat tan estranyada que m'he espantat. Les seves cares no m'agradaven gens, eren d'espant, de tristesa i a la vegada de no sé, com les cares de la gent del carrer.

Així que he mirat al meu pare i la meva mare i els hi he agafat de les mans. Volia saber la veritat sobre mi i crec que no hi ha res pitjor que no saber-la.

La meva mare s'ha posat a plorar i m'ha dit; com ha pogut, que tinc una enfermetat que em fa ser diferent. Tinc una cara especial i una forma de parlar també una mica especial, però que si tenen paciència, puc fer les coses com qualsevol. Tinc a una tal...SINDROME DE DOWN.

I jo ara em pregunto després de molt pensar, es que no hi ha ningú amb la tensió alta ? O, malament del cor? O, amb colesterol? O tantes d'altres enfermetats i ningú no els mira diferent?

Jo només he pogut dir-li una cosa a la meva mare: " Mama, no em miris així si us plau. Vull ser la teva filla de sempre i que em tractis com sempre ho has fet. Si m'has de fer un petó; fes-m'ho, però no em miris així".

Ara hi continuen al menjador, els dos abraçats i plorant. Així que els hi penso anar a fer pessigolles i unes quantes abraçades, perquè vegin que jo em trobo bé i que estic contenta tenint uns pares com els que tinc, i que penso que hi ha enfermetats molt pitjors que aquesta. Puc fer gairebé tot!!!! I puc estar molt orgullosa.

MARIBÍ